

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 531/2018
24.01.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Влаховић, адвокат из ..., против тужене „ББ“..., чији је пуномоћник Мара Јањић, адвокат из ..., ради накнаде штете због незаконитог отказа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1494/17 од 17.05.2017. године, у седници одржаној 24.01.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1494/17 од 17.05.2017. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2862/15 од 08.12.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд обавезе тужену да тужиоцу на име накнаде штете због изгубљене зараде за период од октобра 2006. године закључно са августом 2012. године плати појединачне износе са законском затезном каматом на сваки износ ближе одређен у том ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд обавезе тужену да за тужиоца на износе из става 1. изреке пресуде, за период од октобра 2006. године до августа 2012. године Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 155.400,00 динара у року од осам дана од пријема писменог отправака пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1494/17 од 17.05.2017. године ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2862/15 од 08.12.2016. године. Ставом другим

изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду парничних трошкова насталих у другостепеном поступку.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог и решењем од 14.09.2006. године тужиоцу је отказан уговор о раду. Решење о отказу уговора о раду поништено је као незаконито у судском поступку пресудом Првог основног суда у Београду П1 8047/10 од 08.03.2010. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5832/10 од 08.06.2012. године и обавезан је тужени да тужиоца врати на рад. Тужилац је почев од 01.09.2012. године почео да обавља послове новинара код туженог. Тужилац је у свом исказу навео да је крајем јула 2012. године добио пресуду Апелационог суда у Београду, којом је потврђена пресуда Првог основног суда у Београду о поништају решења о отказу уговора о раду. Тужба у овој парници поднета је 19.08.2015. године. Тужени је истакао приговор застарелости потраживања.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев ценећи да је тужиочево потраживање накнаде штете застарело.

По оцени Врховног касационог суда, тужилац је за штету која му је проузрокована услед незаконитог отказа, у смислу члана 376. став 1. Закона о облигационим односима, сазнао крајем јула 2012. године, када је примио пресуду Апелационог суда у Београду Гж1 5832/10 од 08.06.2012. године, јер је овом пресудом потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 8047/10 од 08.03.2010. године, којом је утврђено да је тужиоцу незаконито престао радни однос и обавезан тужени да тужиоца врати на рад. Протеком рока од три године од када је оштећеник сазнао за штету и за лице које је штету учинило, потраживање проузроковане штете застарела у смислу члана 376. став 1. Закона о облигационим односима.

Закон о раду у члану 196. прописује да сва новчана потраживања из радног односа застарелају у року од три године од дана настанка обавезе. Накнада штете због незаконитог отказа има карактер новчаног потраживања из радног односа, а у конкретном случају ово потраживање је доспело 08.06.2012. године када је у судском

поступку утврђено да је тужиоцу незаконито престао радни однос. Имајући у виду да је тужилац тужбу за накнаду штете поднео 19.08.2015. године, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су утврдили да је потраживање накнаде штете због незаконитог отказа застарело, те да је тужиоцу престало право да захтева испуњење обавезе у смислу члана 360. Закона о облигационим односима. Тужилац је током поступка, као и у ревизији истицао да је тужени тужиоцу 23.01.2015. године исплатио јубиларну награду, те да је због ове исплате дошло до прекида застаревања. Међутим, ови ревизијски наводи су неосновани јер накнада штете због незаконитог отказа и јубиларна награда не чине исту врсту потраживања из радног односа, тако да нису испуњени услови прописани чланом 387. ЗОО за прекид застаревања.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић